

consistente, au apărut în coloritul adecvat (Nicu Dimitriu, G. Măruță, Neamțu-Ottomel, Florin Scărlătescu etc.). Colonelul Dumitriu, în interpretarea lui Const. Mitru, a fost vibrant, iradiind simpatie prin ține-

rețea suflăscă și probitate profesională a singurului om cumseade din rindul acelor generali, prefecți, politicieni și moșieri de tristă amintire.

Pericle MARTINESCU

Teatru de păpuși

Teatrul de păpuși Bacău: *Întimplări dintr-un album de Alecu Popovici*

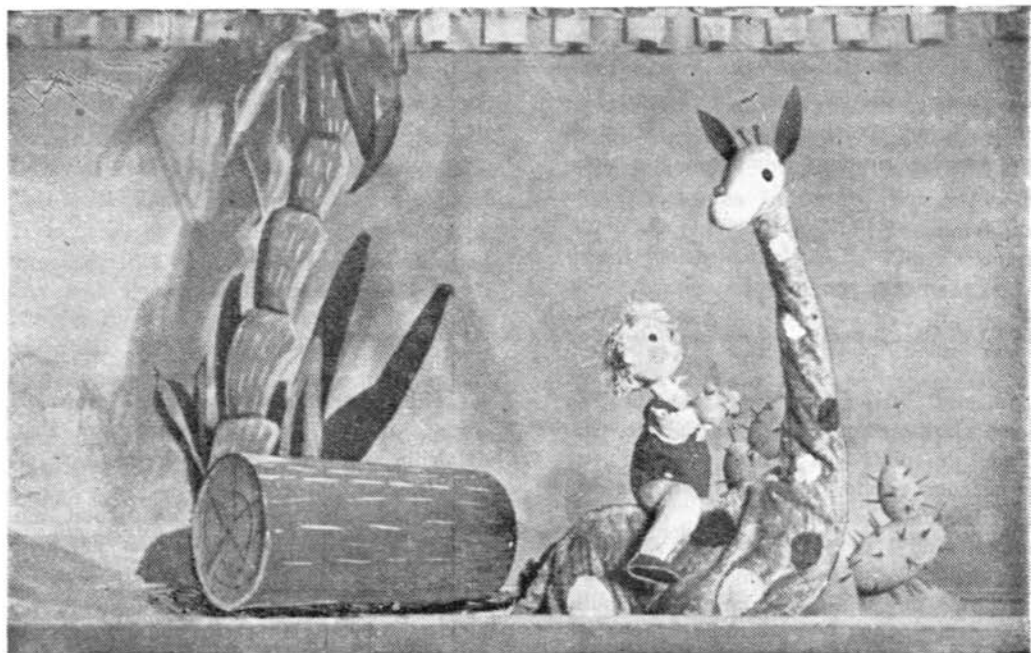
Amatorul care manifestă pasiunea sau mania clasificărilor pe bază de rudenie, stabilind, de pildă, că frivola *operetă* este descendenta nobilei *opere* prin intermediul nelegitimului *vodevil*, rămâne destul de incurcat cînd i se pune problema să scoată în evidență legătura de sînge dintre teatru și teatrul de păpuși. Numele de familie fiind același, lipsa de asemănare în caracterelor comparate este greu de explicat cu mijloacele obișnuite. Deși universal admise în lumea artei, păpușilor li se îngăduie cu condescendență să se încalce pe scenă, să comită tot felul de poze și să vorbească cu o voce neobișnuit de sonoră. Cînd păpușile reprezintă animale înzestrate cu grai,

iar publicul e format din copiii preșcolari, situația devine absolut firească, iar zburdălniciile amintite se transformă net, în calitate.

Jumătate din succesul spectacolului muzical: *Întimplări dintr-un album de Alecu Popovici* era inițial asigurat prin prezența animată, pe scena minusculă, a leului, elefantului, maimuței, girafei etc. Spectatorii în vîrstă de 3—6 ani manifestă entuziasm văzînd că jucăriile binecunoscute evoluează cu naturalețe, că răspund la întrebările puse și că, în general, lumea însuflețită este așa cum o văd ei — ca să nu spunem: corespunde viziunii lor. Pînă aici, nici un merit special al autorului care, lă-

Costică

Girafa și Costică

sindu-și lucrarea pe seama scenografiei (jungla e un cadru de efect), s-ar fi putut, la nevoie, mulțumi și cu atât.

Alec Popovici și-a propus însă mai mult decît o simplă animare. Dintre numeroasele și deloc facilele probleme ale virstei căreia i s-a adresat, el a ales cazul cunoscut al copiilor plictisiți, fără chef, care vor mereu alte jucării, neizbutind să se atașeze de vreuna. În perspectivă și oferind simplificările necesare, aceștia sînt oamenii instabili, incapabili de devoțiune, cu blazarea afișată, cu energii fărîmîțate și suflet sleit. Alec Popovici a executat o operație preventivă, imaginînd o fabulă nu lipsită de farmec, ingeniozitate și ingenuitate, o poveste simplă ca desfășurare, atrăgătoare prin detalii. Costică, un băiețel năzuos, după ce se declară plictisit de cățel (Popescu) și de pisică (Frosa), vechi dar neapreciați prieteni, cade într-o lungă reverie în fața albumului ilustrat, reprezentînd animale exotice. Bineînțeles, în comparație cu aceste teribile făpturi, Popescu și Frosa apar și mai insignifianți. Așadar, Costică face reverențe în fața paginilor, cîntînd :

Vă invit dragi animale
Astăzi în odaia mea
N-am nici pușcă, nici pistoale
N-are ce vă speria...

Întîmplările care se succed după animarea pozelor din album, ca urmare a acestei amabile invitații, au ca rezultat final întoarcerea lui Costică, îmbogățit cu noi experiențe și dezamăgiri, către vechii săi prieteni, pe care, de acum încolo, va ști să-i prețuiască așa cum se cuvine.

Cum vedem, pilula a fost adînc îngropată într-o linguriță cu dulceață, ceea ce o face agreabilă. Pe parcurs, autorul zeflemisește mofturile lui Costică, punîndu-l în fața regelui fiarelor, Leul, care, pînă atunci, crezuse că plictiseala este un monopol regal.

Autorul s-a mai amuzat să creeze doi vinători suferind de toate metehnele tradițional caricat ale breslei lor : prudenți pînă la frică, lăudaroși, neatenți, punctîndu-și toate intervențiile cu un : „mii de carușe !”. Să mai semnalăm apariția, în avanscenă, la începutul și la sfîrșitul spectacolului, a unui crainic în carne și oase, care are rolul ingrât, dar lăudabil în cele din urmă, de a strecura morala...

Pe scena teatrului de păpuși din Bacău, *Întimplări dintr-un album* au prins viață cu dezinvoltură, prin strădania unui colectiv talentat, care a mai înregistrat succese. Regia — Matei Rabinovici — a intuit just necesitatea reducerii numărului prea mare de personaje existente în text cu rol decorativ — animalele junglei —, a căror îngrădire excesivă ar fi dăunat plasticii spectacolului (nemaivorbind de greutatea minuirii). O serie de soluții bune pun în valoare calitățile piesei. De pildă, legănarea lui Costică pe calul de lemn: ciinele și pisica, agățându-se fiecare la câte un capăt al tălpii arcuite, îl balansează hazliu. Sau momentul trecerii din planul „real” în cel fantastic, acesta din urmă fără ghilimele. Costică răsfoiește albumul cu poze. Pagina la care se oprește înfățișează maimuța, o păpușă pe care însă un joc de lumini o presează într-un plan unic, gen poză. Animarea bruscă produce o surpriză încântătoare. Scenografia semnată de Valentin Prisăcaru este reușită, cu un accent special pentru tabloul 2.

Nu e mai puțin adevărat că păpușele
«construcția: Ioana Sebe; sculptura: Ale-

xandru Pricop) nu abuzează de fantezie, cu câteva excepții: Popescu, un fox sirnos, vinătorii, girafa. Există și păpuși greoaie, dificile la minuit, cu posibilități expresive foarte reduse: elefantul, crocodilul. De altfel, cind un elefant prezintă aproape aceleași dimensiuni cu ale unui papagal, ne aflăm dincolo de limita permisă a convenției. Se înțelege că fiind vorba de păpuși mari, prevăzute în text dar nu absolut indispensabile, realizatorii împart acest eșec cu autorul.

Vocile nu sînt suficient nuanțate, dar Mariana Marinescu (Costică) și Adela Stoian (Vinătorul II) se desprind din ansamblu, cea dintîi prin naturalețea și diversitatea tonurilor, Adela Stoian prin umorul sec cu care înzestrează pe temutul vinător de animale exotice.

Muzica antrenantă, cu melodii plăcute, semnate de A. Iancovici și D. Steinboc pe texte de B. Munte, a întregit un spectacol primit cu satisfacție. *Întimplări dintr-un album* își câștigă un loc de merit în viața celor care, înainte de a.b.c. și de $1+1=2$, încearcă primele experiențe și învățături de viață.

Ștefan IUREȘ